

P 99/2016

PREJETO

24-08-2017

REPUBLIKA SLOVENIJA
OKRAJNO SODIŠČE V VELENJU

SKLEP

Okrajno sodišče v Velenju je po okrajnem sodniku-svétniku Andreju Jerinu

v pravdni zadevi tožeče stranke: **MOJCA ŠETINC PAŠEK, Vrtna ulica 5, Pijava Gorica, Škofljica, ki jo zastopa Stojan Zdolšek, odvetnik v Ljubljani**, proti toženi stranki: **JANEZ JANŠA, Silova 13, Velenje, ki ga zastopa Odvetniška družba Matoz o.p., d.o.o. iz Kopra,**

zaradi plačila odškodnine (vr. sp. 6.000,00) EUR,

dne 22. 8. 2017

SKLENILO:

- I. Predlog tožene stranke za vrnitev v prejšnje stanje **se zavrne.**
- II. Tožena stranka mora povrniti tožeči stranki 415,41 EUR pravnih stroškov v roku 15 dni od prejema tega sklepa, od takrat dalje pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

OBRAZLOŽITEV:

1. Ker toženec v zakonskem 30 dnevnom roku ni vložil odgovora na tožbo, je sodišče na podlagi določb 318. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP) izdalo dne 25.10.2017 zamudno sodbo s katero je tožencu naložilo plačati tožeči stranki 6.000,00 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 2. 9. 2016 dalje do plačila ter 513,47 EUR pravnih stroškov z obrestmi v primeru zamude plačila.
2. Toženec je po svojem pooblaščenju vložil dne 11. 11. 2016 predlog za vrnitev v prejšnje stanje, hkrati tudi odgovor na tožbo, podredno pa še pritožbo zoper zamudno sodbo z dne 25. 10. 2016.

V omenjenem predlogu trdi, da se je šele 8. 11. 2016 seznanil s tožbo in zamudno sodbo ter dejstvom, da je zamudil rok za odgovor na tožbo. Rok je zamudil iz upravičenega razloga, kajti v obdobju od 23. 7. 2016 do konca avgusta se je z družino (ženo in dvema mladoletnima otrokoma), nahajal na družinskem dopustu in bil v tem obdobju odsoten z doma, kjer je bila opravljena vročitev tožbe. Od 23. 7. do 16. 8. 2016 se je nahajal v Bovcu, od 17. 8. 2016 do konca avgusta (14 noči) pa še na otoku Pašman v Republiki Hrvaški. Toženec je bil torej 17. 8. 2016, ko je bila poskušana osebna vročitev tožbe, odsoten – na dopustu na otoku Pašmanu. Zato iz upravičenega razloga ni mogel pravočasno dvigniti na pošti, ker pa mu le-to v predalčniku ni bilo puščeno, se z njim ni mogel seznaniti in nanj pravočasno odgovoriti. Zato mu je bila kršena pravica do izjave v postopku, ki mu jo zagotavlja 22. člen Ustave RS.

Toženec predlaga, da sodišče ugodí predlogu za vrnitev v prejšnje stanje ter razveljavi izdano zamudno sodbo in pravdo vrne v stanje pred zamudo.

3. Tožeča stranka v odgovoru predlaga, da sodišče predlog za vrnitev v prejšnje stanje kot prepozen zavrže, podredno pa da ga zavrne.

Ker je tožena stranka po lastnih navedbah za zamudno sodbo izvedela še preden ji je bila ta vročena, bi morala navesti in izkazati, kdaj je izvedela za zamudo. Vendar tega ni storila, od takrat namreč teče 15 dnevni rok za vložitev predloga za vrnitev v prejšnje stanje.

Sicer pa predloga za vrnitev v prejšnje stanje ni mogoče utemeljevati z zatrjevanjem kršitev določb postopka, namreč da naj bi bila vročitev opravljena nepravilno. Za to je ustrezno pravno sredstvo pritožba, ne pa predlog za vrnitev v prejšnje stanje.

Po mnenju tožeče stranke pa tožena stranka tudi ni izkazala upravičenega razloga za zamudo, kajti po lastnih navedbah se je z dopusta vrnila že 31. 8. 2016. Ker ji je bilo obvestilo poskusu vročitve v hišnem predalčniku puščeno 17. 8. 2016, se je 15 dnevni rok, v katerem bi lahko dvignila pisanje, iztekel šele 1. 9. 2016 in torej ne drži trditev, da zaradi odsotnosti ni mogla pravočasno dvigniti sodnega pisanja na pošti. V predlogu pa toženec ne trdi, da ni prejel obvestila o poskušeni vročitvi in o tem kje se nahaja pisanje ter opozorila, da lahko pisanje dvigne v roku 15 dni. Toženec je torej za poskus vročitve izvedel pravočasno in je imel na voljo celoten dan 1. 9. 2016 (takrat je bil namreč četrtek), da bi pisanje dvignil, vendar brez upravičenega razloga tega ni storil. Brez dvoma pa je bil seznanjen tudi z dejstvom, da je bila proti njemu na Okrajnem sodišču v Velenju vložena odškodninska tožba, saj so o tem poročali mediji. Zato je bil dolžan poskrbeti za dejanski prejem sodne pošiljke. Toženec je torej krivdno zamudil rok za dvig sodnega pisanja, nato pa ni poskrbel za to, da bi pisanje dejansko prejel, čeprav je bil od 9. 7. 2016 seznanjen, da je bila proti njemu vložena tožba, od 31. 8. 2016 pa seznanjen s tem, da mu je bila poskušena vročitev.

4. Sodišče je v dokazne namene vpogledalo račun z dne 21. 8. 2016, fotografijo poštnega predalčnika, članek iz časopisa, zaslišalo pričo Urško Bačovnik Janša, zaslišalo toženca kot stranko, naknadno pa še pridobilo ter vpogledalo poročilo Pošte Slovenije z dne 2. 6. 2017.

Toženec je v zvezi s tem poročilom dodatno predlagal še zaslišanje vročevalca – poštarja, vendar pa sodišče temu predlogu ni ugodilo, kajti ocenilo je, da je način vročanja bil dovolj pojasnjen že z vpogledom samih vročilnic, zlasti pa iz že omenjenega poročila Pošte Slovenije z dne 2. 6. 2017.

5. Po tako izvedenem dokaznem postopku je sodišče zaključilo, da je predlog za vrnitev v prejšnje stanje sicer pravočasen, ni pa utemeljen.

6. 1. odstavek 116. člena ZPP določa, da če stranka zamudi narok ali rok za kakšno pravno dejanje in izgubi zaradi tega pravico opraviti to dejanje, ji sodišče na njen predlog dovoli, da ga opravi pozneje (vrnitev v prejšnje stanje), če spozna, da je stranka zamudila narok oziroma rok iz upravičenega vzroka.

Po določbi 2. odstavka 117. člena ZPP se mora predlog vložiti v 15 dneh od dneva, ko je prenehal vzrok, zaradi katerega je stranka zamudila narok ali rok; če je stranka šele pozneje zvedela za zamudo, pa od dneva, ko je za to zvedela.

7. Kot je razvidno iz podatkov spisa, je vročevalec (poštar) skušal sodno pošiljko (drugopis tožbe, priloženo obširno dokumentacijo ter poziv za vložitev odgovora na tožbo) vročiti na toženčevem domu 17. 8. 2016. Ker pa ni bilo tam nobene osebe za prevzem, je v hišnem predalčniku pustil obvestilo o prispelem pismu, v tem obvestilu pa je bilo v skladu z določbo 142. člena ZPP tudi navedeno, kje je pisanje ter rok 15 dni, v katerem mora naslovnik pisanje dvigniti. Po izteku tega roka (ko naslovnik oz. toženec pisanja ni dvignil), mu je vročevalec nameraval omenjeno sodno pošiljko vreči v poštni nabiralnik, vendar zaradi njene obsežnosti oziroma premajhne odprtine v nabiralniku, to ni bilo mogoče. Zato je celotno pošiljko pošta vrnila sodišču – prejelo jo je 5. 9. 2016. Tudi zamudne sodbe z dne 25. 10. 2016 ni bilo mogoče osebno vročiti tožencu, pač pa mu je bilo 27. 10. 2016 puščeno obvestilo v hišnem predalčniku, po izteku 15 dnevnega roka za prevzem pa dne 14. 11. 2016 sodba puščena v hišnem predalčniku. Vendar pa je toženčev pooblaščenec že dne 7. 11. 2016 zaprosil sodišče za vročitev tožbe ter zamudne sodbe, češ da je toženec iz medijev bil seznanjen o izdani zamudni sodbi. Sodišče je prošnji ugodilo, tako da je zaprosene listine pooblaščenec prejel 8. 11. 2016.

Predlog za vrnitev v prejšnje stanje je bil vložen 11. 11. 2016, zato po mnenju sodišča pravočasno. Toženec sicer res ni navedel, kdaj je iz medijev izvedel za izdano zamudno sodbo, vendar pa po mnenju sodišča pač ni dolžan z vložitvijo predloga za vrnitev v prejšnje stanje reagirati zgolj na neki zapis v mediju, za katerega niti ne more biti prepričan, da je verodostojen, kaj šele točno vedeti za vsebino sodbe, ki je v njem navedena. Zato sodišče šteje, da je toženec zvedel za zamudo (torej za izdano zamudno sodbo kot posledico nevroženega odgovora na tožbo) šele 8. 11. 2016. Zato je dne 11. 11. 2016 vložen predlog za vrnitev v prejšnje stanje pač pravočasen.

8. Sicer pa je toženec uspel dokazati svojo odsotnost od doma v času poskušene vročitve sodne pošiljke (tožbe s prilogami ter poziva za vložitev odgovora na tožbo) 17. 8. 2016, čeprav ne povsem tako kot je navedeno v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje. V predlogu je namreč navedeno, da naj bi se z družino (ženo in dvema mladoletnima otrokoma) od 23. 7. do 16. 8. 2016 nahajal na dopustu v Bovcu, od 17. 8. 2016 do konca avgusta pa na otoku Pašmanu. Vendar pa iz njune

izpovedbe izhaja, da je bil celotno navedeno obdobje od doma odsoten le toženec s starejšim otrokom, žena pa se mu je z mlajšim otrokom pridružila (v Bovcu oziroma v Lepeni) šele 1. avgusta. Poleg tega pa drugega dela dopusta niso preživljali na otoku Pašmanu, pač pa na Pelješcu.

9. 15 dnevni rok za prevzem sodne pošiljke na pošti je iztekel 1. septembra 2016. Zato tudi sodišče ugotavlja, da bi toženec glede na to, da sta se po lastnih izpovedbah z ženo vrnila z dopusta v večernih urah 31. 8., lahko šel na pošto dvigniti pošiljko. Relativno dolg zakonski 15 dnevni rok za dvig pošiljke v takšnih primerih je namreč določen ravno zaradi morebitne odsotnosti naslovnikov v času poskušene vročitve. Če bi torej toženec bil dovolj skrben, bi moral naslednji dan po prihodu z dopusta dvigniti na pošti pošiljko. Zaslišan kot stranka je sicer izjavil, da je po njihovem prihodu z dopusta bilo v poštnem nabiralniku polno reklam, ne pa tudi obvestila o došli pošiljki. Sodišče takšne njegove izjave ne more upoštevati, saj ta trditev tudi ni vsebovana v predlogu za vrnitev v prejšnje stanje (torej manjka trditvena podlaga), poleg tega pa sicer v 6. členu Obligacijskega zakonika (OZ) vsebovano načelo skrbnosti zavezuje posameznika (in s tem seveda tudi toženca) k takšnemu, torej skrbnemu ravnanju tudi v vsakdanjem življenju. Konkretno toženca v tem smislu, da po več kot enomesečni odsotnosti od doma pač natančno pogleda vsebino poštnega nabiralnika. Sodišče namreč nima nobenega razloga, da ne bi verjelo vročevalcu – poštarju, kakor tudi vsebini pojasnila Pošte Slovenije z dne 2. 6. 2017, da je 17. 8. 2016 v hišnem predalčniku toženca pustil obvestilo o prispelem pismu.

Glede na toženčevo trditev, da v nabiralniku ni bilo takšnega obvestila oziroma da ga je morebiti z reklamami „vstran zmetal“, je po mnenju sodišča tudi povsem irelevantno, da je po prihodu z dopusta imel toženec le še naslednji dan možnost za dvig pošiljke na pošti. Tudi če bi bil zaradi dopusta (ali pa česa drugega) odsoten le na dan poskušene vročitve (17. 8. 2016) pošiljke ne bi mogel dvigniti, ker zanjo ne bi vedel, saj bi naj obvestilo hkrati z reklamami „vrgel vstran“. Razlog za njegovo zamudo (nevloženi odgovor na tožbo), torej ni v njegovi 38 dnevni odsotnosti od doma, pač pa v malomarnem ravnanju z vsebino poštnega nabiralnika po prihodu z dopusta. To pa seveda ni opravičljiv razlog, zaradi katerega bi bila utemeljena vrnitev v prejšnje stanje.

10. Domnevno nepravilna vročitev sicer res ni razlog za vrnitev v prejšnje stanje, pač pa zgolj razlog za pritožbo zoper zamudno sodbo (o tem pa seveda ne odloča prvo stopenjsko sodišče), vendar ne glede na to sodišče ne dvomi v njeno pravilnost po določbah 142. člena ZPP. Kot je razvidno iz pojasnila Pošte Slovenije je pismonoša po poteku 15 dnevnega roka za prevzem, 2. 9. 2016 pošiljko poskušal vložiti v hišni predalčnik, vendar pa to zaradi velikosti pošiljke ni bilo mogoče. To je pismonoša izpisal tudi na naslovni strani pisma. Je pa res v navajanju datuma poskusa vložitve pošiljke v hišni predalčnik, pomotoma zapisal 17. 8. 2016,

namesto 2. 9. 2016. Vendar pa po mnenju sodišča ta napaka nikakor ni vplivala na pravilnost celotnega postopka vročanja po že omenjenih zakonskih določbah. Da pošiljke fizično ni bilo mogoče vreči v poštni nabiralnik, pa je sodišče ugotovilo tudi s primerjavo velikosti obravnavane pošiljke ter velikosti odprtine hišnega predalčnika, fotografijo le tega je namreč predložil sam toženec. Na omenjeni fotografiji je tudi merilo, ki dokazuje, da je odprtina nabiralnika dolga 18 cm. Sporna pošiljka sodišča pa je dimenzije 30 x 21 cm, zato je vročevalec pravilno štel poštni nabiralnik kot neuporaben in pošiljko v skladu z določbo 142. člena ZPP vrnil sodišču. Sicer pa fikcija vročenosti pošiljke pri tako imenovani nadomestni vročitvi nastopi že s potekom 15 dnevne roka za dvig, ne pa z vložitvijo pošiljke po izteku tega roka v hišni nabiralnik.

11. Ker tožena stranka s predlogom ni uspela, je sodišče na podlagi določbe 1. odstavka 154. člena ZPP odmerilo tožeči stranki stroške tega postopka ter jih naložilo v plačilo toženi stranki. V skladu z veljavno odvetniško tarifo in po priglašenem stroškovniku je te stroške odmerilo na 415,41 EUR. Za sestavo odgovora na predlog je pooblaščenca priznalo 200 točk, za udeležbo na vsakem od narokov pa po 150 točk, skupno torej 500 točk, kar je ob vrednosti 0,459 EUR za točko 229,50 EUR. Kilometrina pooblaščenca za dvakratni prihod na narok (skupno 300 km) ob vrednosti 0,37 EUR za kilometer znaša 111,00 EUR, 22 % DDV pa 74,91 EUR.

PRAVNI POUK:

Zoper ta **sklep** je dovoljena pritožba v **15 dneh** od prejema pisnega odpravka. Pritožba se vložijo pri tem sodišču, v dveh izvodih.

Pritožba mora obsegati navedbo **sklepa**, zoper katerega se vlaga, izjavo, da se **sklep** izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP).

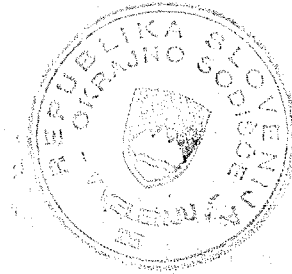
Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (3. odstavek 105.a člena ZPP).

Če je pritožba vložena po pooblaščenju, mora biti pooblaščenec odvetnik ali druga oseba, ki je opravila pravniški državni izpit (3. odstavek 87. člena ZPP), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (2. odstavek 89. člena ZPP).

Velenje, 22. avgust 2017

Okrajni sodnik-svétnik:

Andrej Jerin

TA FOTOKOPIJA, KOPIJA, RAČUNALNIŠKI
IZPIS JE SOGLASEN Z IZVIRNIKOM

Pristojni delavec sodišča: ..... *Ar* .....